

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. juna 2014. god.
Ref.br.:RK661/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI33/14

Podnosilac

Kamer Hajdini

**Ocena ustavnosti presude Pml. br. 111/2013 Vrhovnog suda Kosova od
24. septembra 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Kamer Hajdini, koji trenutno izdržava kaznu zatvora u Popravnom centru u Smrekovnici, opština Vučitrn. Podnosilac zahteva je opunomoćio svog sina, g. Avni Hajdini, da ga zastupa pred Ustavnim sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Pml. br. 111/2013 Vrhovnog suda Kosova od 24. septembra 2013. god., koja je uručena podnosiocu zahteva 21. oktobra 2013. god., u pogledu presude P. br. 248/2012 Okružnog suda u Prištini od 3. septembra 2012. god., presude PAKR. br. 1327/12 Apelacionog suda Kosova od 3. aprila 2013. god., rešenja ED. br. 201/13 Osnovnog suda u Prištini od 25. juna 2013. god., rešenja P. br. 568/13 Apelacionog suda Kosova od 20. avgusta 2013. god., rešenja P. br. 16/2014 Apelacionog suda Kosova od 21. januara 2014. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih presuda i rešenja redovnih sudova kojima se navodno krše prava podnosioca zahteva garantovana članom 31. [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencija za ljudska prava (u daljem tekstu: Konvencija) i članom 10. Univerzalne deklaracije za ljudska prava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7 i 116.2 Ustava, članovima 27. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravila 54 i 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 21. februara 2014. god., podnosilac je podneo zahtev Sudu.
6. Dana 27. februara 2014. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Vrhovni sud Kosova, Apelacioni sud Kosova i državni tužilac su obavesteni o zahtevu.
7. Dana 28. februara 2014. god., predsednik Suda je odlukom br. GJR. KI33/14, imenovao sudiju Ivan Čukalović za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik Suda je odlukom br. KSH. KI33/14, imenovao Veće za razmatranje sastavljeno od sudija Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 31. marta 2014. god., nakon što je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca, Veće za razmatranje je preporučilo Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 5. marta 2012. god., Okružno javno tužilaštvo u Prištini podiglo je optužnicu (PP. br. 565-1/2009) Okružnom sudu u Prištini protiv podnosioca zahteva pod optužbom da je izvršio krivično delo ubistvo u pokušaju i

neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja propisano Privremenim krivičnim zakonom Kosova (u daljem tekstu: PKZK).

10. Dana 20. aprila 2012. god., Okružni sud u Prištini, rešenjem KA. br. 205/12 potvrdio je optužnicu javnog tužioca podignutu protiv podnosioca zahteva.
11. Dana 3. septembra 2012. god., Okružni sud u Prištini je presudom P. br. 248/2012 našao da je podnosilac zahteva kriv za izvršenje krivičnih dela ubistvo u pokušaju i neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja iz člana 146. u vezi sa članom 20. i člana 328. stav 2. PKZK. Okružni sud u Prištini je podnosiocu zahteva izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine i 6 (šest) meseci, koju će izdržavati nakon pravosnažnosti presude.
12. U gore navedenoj presudi, Okružni sud u Prištini je obrazložio:

“Okružno javno tužilaštvo u Prištini, optužnicom PP br. 956-10/11, od 05.03.2012. god. optužilo je Kamera Hajdini (podosilac zahteva) za krivično delo pokušaj ubistva, iz člana 146., u vezi sa članom 20. KZK, kao i za drugo krivično delo - neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja, iz člana 328., stav 2. KZK. U vezi sa ovom krivičnom stvari, Sud je okončao glavni pretres 03.09.2012. god., tokom kojeg je prvo saslušao oštećenog L. G., svedoke D. H. i R. M. Takođe, pročitao je i druge predložene spise, kako bi se izveli kao dokazi tokom sudskog pretresa i to: čitanjem izveštaja o uviđaju na lica mesta, od 16.12.2011. god., pregledom skice lica mesta; pregledom fotodokumentacije, izveštaja veštačenja Laboratorije Kosovske policije, od 26.01.2012. god., izveštaja veštaka sudske medicine, od 17.02.2012. god., sa otpusnom listom i epikrizom, potvrde o zapleni oružja i municije, a izvršen je uvid i u druge spise predmeta, sve to u cilju pronalazjenja istine.

...Sud je pojedinačno ocenio sve izjave i izvedene dokaze, pažljivo ih analizirajući i nakon izjave optuženog, pažljivo je analizirao i izjave svedoka, koje je predložio optuženi i, osim njihovih izjava, i izjava optuženog (podnosilac zahteva) je bila istinita i kao takva je uverljiva, jer je Sud imao u vidu i prošlost stranaka, u ovom slučaju optuženog i njegovog zeta, sada oštećenog L. G., koji su, kao što se vidi iz njihovih izjava, imali veoma zategnute odnose, posebno nakon razvoda oštećenog LG i njegove supruge DH. Ovo je utvrđeno i na sudskom pretresu.

Sud je, pažljivo analizirajući postupke optuženog, našao da je isti sa umišljajem izvršio krivično delo za koje je optužen i proglašen krivim.

Iz gore iznetog, Sud je nesumnjivo, na osnovu dokaza izvedenih tokom sudskog razmatranja, i po svom slobodnom uverenju, utvrdio činjenično stanje opisano u izreci optužnice, tako što je utvrdio da je optuženi Kamer Hajdini krivično odgovoran za dela kao u izreci ove presude, da u njegovim postupcima postoje elementi krivičnih dela, opisanih kao u izreci ove presude i da njegovi postupci u potpunosti oslikavaju krivična dela za koja je optužen, zbog čega je i oglašen krivim, obzirom da je prethodno našao da je isti, prilikom izvršenja krivičnih dela, bio krivično odgovoran, pa ga je osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine i 6 (šest)

meseci, koju će izdržavati nakon pravosnažnosti ove presude, i u koju mu je uračunato i vreme provedeno u pritvoru, od 16.12.2011. god. do 04.09.2012. god.

13. Dana 4. septembra 2012. god., Okružni sud u Prištini, rešenjem P. br. 248/2012, oslobodio je podnosioca zahteva iz pritvora sve dok presuda P. br. 248/2012 istog suda od 3. septembra 2012. god. ne postane pravosnažna.
14. Neodređenog dana, Okružni javni tužilac u Prištini i oštećena stranka L.G., izjavili su žalbe Apelacionom sudu Kosova, tražeći izricanje teže kazne zatvora za podnosioca zahteva.
15. Dana 3. aprila 2013. god., Apelacioni sud Kosova, presudom PAKR. br. 1327/12 potvrdio je presudu P. br. 248/2012 Okružnog suda u Prištini i odbio žalbe Okružnog javnog tužioca i oštećene stranke L.G. kao neosnovane.
16. Dana 20. maja 2013. god., podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova na presude P. br. 248/2012 i PAKR. br. 1327/12 Okružnog suda u Prištini, odnosno Apelacionog suda Kosova. Podnosilac je podneo i zahtev za odlaganje izvršenja kazne zatvora.
17. Dana 27. maja 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Osnovnom sudu u Prištini, tražeći preispitivanje krivičnog postupka P. br. 248/2012 i predložio odlaganje izvršenja presude P. br. 248/2012 Okružnog suda u Prištini.
18. Dana 25. juna 2013. god., Osnovni sud u Prištini, rešenjem ED. br. 201/13 odbio je zahtev podnosioca za odlaganje izdržavanja kazne zatvora kao neosnovan.
19. Dana 9. jula 2013. god., Osnovni sud u Prištini, rešenjem Kp. br. 240/13, odbio je zahtev podnosioca za preispitivanje krivičnog postupka protiv presude P. br. 248/2012 Okružnog suda u Prištini kao neosnovan.
20. Dana 20. avgusta 2013. god., Apelacioni sud Kosova, rešenjem PN. br. 568/13, odbio je žalbu podnosioca zahteva protiv rešenja ED. br. 201/13 Osnovnog suda u Prištini kao neosnovanu.
21. Dana 26. avgusta 2013. god., podnosilac zahteva je upućen na izdržavanje kazne zatvora.
22. Dana 24. septembra 2013. god., Vrhovni sud Kosova, presudom Pml. br. 111/2013, odbio je zahtev za zaštitu zakonitosti, podnet od strane podnosioca zahteva protiv presude P. br. 248/2012 Okružnog suda u Prištini od 3. septembra 2012. god. i presude PAKR. br. 1327/2012 Apelacionog suda Kosova od 3. aprila 2013. god., kao neosnovan.
23. U gore navedenoj presudi, Vrhovni sud Kosova je obrazložio:

„U zahtevu se navodi da su povrede koje opravdavaju njegovu osnovanost sledeće: falsifikovanje zapisnika (ne navodi se kojeg) od strane predsednika veća, zabrana pristupa advokata zapisnicima u fazi izjavljivanja žalbe,

nedonošenje odluke po zahtevu za izuzeće predsednika i članova sudskog veća i odbijanje predloga branioca u toku prvostepenog postupka za izvođenje dokaza, što je uticalo na pogrešno utvrđivanje značajnih činjenica u ovoj krivičnoj stvari. Predlozi za izvođenje dokaza koji se navode u zahtevu odnose se na uviđaj na licu mesta, saslušanje sudsko-medicinskog veštaka a i veštaka drugih struka (npr. torakalne hirurgije), izvođenje kao dokaz policijskog izveštaja, čitanje SMS poruka upućenih na telefon D.H. itd.

Ovaj navod Vrhovni sud ocenjuje kao neosnovan. Činjenica da je predsednik veća izvršio falsifikovanje ili zloupotrebio svoju funkciju time što nije dao na uvid zapisnika, može biti osnov za ponavljanje krivičnog postupka jedino ako su ispunjeni i drugi uslovi za podnošenje ovog vanrednog pravnog leka, ali ne mogu poslužiti kao osnov za zahtev za zaštitu zakonitosti.

Zahtev za izuzeće predsednika i članova sudskog veća je podnet u završnoj reči branioca osuđenog, međutim u smislu člana 42. stav 2. ZKPK, koji je bio na snazi u to vreme (sada član 41. stav 2. ZKPK), zahtev za izuzeće sudije ili sudije porotnika predviđen članom 40. stav 3. ovog zakona se podnosi pre početka sudskog pretresa. Otuda, neodlučivanje po tom zahtevu nije uticalo na donošenje pravilne odluke od strane prvostepenog suda.

S druge strane, predloge koji se navode u zahtevu ovaj sud nije usvojio ne samo zbog toga što se odnose na utvrđeno činjenično stanje, po kom osnovu se, u smislu člana 432. stav 2. ZKPK, zahtev za zaštitu zakonitosti ne može podneti, nego i zbog toga što su isti uzeti u obzir od strane prvostepenog suda.

Naime, iz zapisnika o glavnom pretresu od 26.072012. godine proizilazi da je branilac osuđenog sve ove predloge podneo na glavnom pretresu i sudsko veće je, po tom zapisniku, doneo rešenje kojim je odblio predloge s obrazloženjem da je sud izveo dovoljno dokaza radi rasvetljavanja stvari, dok bi se predloženim dokazima došlo do ponavljanja postojećih dokaza i odugovlačenja postupka. Dakle, sud je uzeo u obzir podnete predloge i dao zakonske razloge o njihovom odbijanju, pa prema tome Vrhovni sud nalazi da nisu osnovani navodi iz zahteva za zaštitu zakonitosti da su predlozi zaobidjeni i da je učinjena povreda odredaba krivičnog postupka.

Iz iznetih razloga zahtev za zaštitu zakonitosti se smatra neosnovanim pa je u smislu člana 437. ZKPK, odlučeno kao u izreci ove presude“.

24. Dana 21. januara 2014. god., Apelacioni sud Kosova, rešenjem PN. br. 16/2014 odbio je kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva izjavljenu protiv rešenja Kp. br. 240/2013 od Osnovnog suda u Prištini.

Navodi podnosioca

25. Podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava, člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije i člana 10. Univerzalne deklaracije za ljudska prava, sa sledećim obrazloženjem:
- Nije ispoštovana „ravnopravnost strana“, sud je usvojio predloge za izvođenje dokaza tužilačkog organa, dok je optuženom proizvoljno uskraćeno ovo pravo;
  - Sud je odbijanjem predloga optužnog za izvođenje dokaza, u cilju utvrđivanja njegove nevinosti, kao i drugi redovni sudovi, prekršio pretpostavku nevinosti, pretpostavljali su krivicu optuženog, ograničili su je i onemogućili njegovu pravo na odbranu od optužbi.
26. Podnosilac zahteva tvrdi da bi njegov predlog da se u svojstvu svedoka sasluša član medicinskog osoblja, koji je preuzeo oštećenog na licu mesta, bio od značaja, jer bi se utvrdilo i to:
- Da li je oštećeni na svom pojasu imao vatreno ili hladno oružje, ili neko drugo sredstvo u njegovom kaputu, pošto se optuženi uplašio;
  - Izjava oštećene stranke L. G., da ga je F. D. (sin podnosioca zahteva) gađao kamenjem, nakon ranjavanja od strane podnosioca zahteva;
  - Ponašanje podnosioca zahteva nakon njegovih radnji, kada se zna da je hteo da izvrši samoubistvo;
  - Radnje članova porodice podnosioca zahteva naročito F. H. i D. H., oštećene stranke, svedoka i naročito pokajanje podnosioca zahteva.
27. Podnosilac zahteva tvrdi da je saslušanje veštaka sudske medicine bilo neophodno, jer je sudski veštak F. B. sastavio forenzički izveštaj, a da nije uopšte pregledao oštećenu stranku L. G. i da je saslušanje veštaka bilo potrebno, jer se: „u veštačenju ne navodi da je u vezi sa trajnim posledicama oštećenja, potrebno čekati do završetka lečenja“.
28. U tom smislu, podnosilac zahteva traži od Suda da:
- a. *DOZVOLI privremenu meru do odluke suda o prihvatljivosti zahteva.*
  - b. *ODMAH OBUSTAVI sprovođenje odluke Vrhovnog suda Kosova, PML. br. 113/2013 od 29. septembra 2013. god., naloga za izvršenje kazne utvrđene presudom Okružnog suda u Prištini, P. br. 248/12 od 03. septembra 2012. god., ED. br. 201/13, kao i presude Apelacionog suda PAKR. br. 1327/12 od 03. aprila 2013. godine.*
  - c. *Usvoji zahtev kao prihvatljivim.*
  - d. *U skladu sa Poslovníkom o radu Ustavnog suda Republike Kosovo, pravilo 39. naloži održavanje rasprave.*

e. *Proglasi nevažećom odluku Vrhovnog suda Kosova, PML. br. 113/2013 od 29. septembra 2013. godine, presudu Okružnog suda u Prištini, P.br. 248/2012 od 3. septembra 2012. godine, kao i presudu Apelacionog suda, PAKR.br. 1327/12 od 3. aprila 2013. god.*

29. Konačno, podnosilac zahteva izjavljuje da je u sličnim slučajevima Sud doneo odluke o prihvatljivosti i poziva se na sudsku praksu Suda, naročito slučaj KI78/12, podnosioca zahteva *Bajrush Xhemajli*, presuda od 24. januara 2013. god.

Prihvatljivost zahteva

30. Sud primećuje da, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca zahteva, prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

31. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

32. Sud se poziva i na član 49. Zakona, koji propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta. Ukoliko se zahtev tiče nekog zakona, onda rok počinje da teče od dana stupanja na snagu istog”.

33. U ovom slučaju, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena stranka, da je iscrpeo sva pravna sredstva propisana članom 113.7 Ustava i da je podneo zahtev u roku od četiri meseca u skladu sa članom 49. Zakona.

34. Sud uzima u obzir i pravilo 36 (1) c) Poslovníka, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve

...

(c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan”.

35. Sud primećuje da je u ovom slučaju podnosilac zahteva pokrenuo mnoga pitanja o postupcima pred prvostepenim i apelacionim sudovima; međutim, podnosilac zahteva je tražio od Suda i da uporedi njegov zahtev sa slučajem KI78/12, podnosilac zahteva *Bajrush Xhemajli*, presuda doneta od strane ovog Suda 24. januara 2013. god. (u daljem tekstu; “slučaj Xhemajli”).

36. Sud primećuje da postoji nekoliko ključnih aspekta po kojima se ovaj slučaj razlikuje od slučaja Xhemajli. U ovom slučaju, Sud primećuje da: i) podnosilac zahteva nije dokazao da je saslušanje određenog svedoka i ocena određenih dokaza bilo apsolutno neophodno da bi se utvrdila istina; ii) podnosilac zahteva nije dokazao da propust da se sasluša određeni svedok uskraćuje prava na

odbranu i pravičnost postupka u celini; iii) podnosilac zahteva nije dokazao da je izveštaj veštaka bio apsolutno neophodan, jer stvara dominantan osnov za osudu podnosioca zahteva; i iv) podnosilac zahteva nije dokazao da su se veštaci uključeni u slučaj podnosioca zahteva složili da nisu ocenili sve uključene faktore.

37. Što se tiče predstavljanja određenih dokaza i saslušanja pojedinih svedoka koje je predložio podnosilac zahteva, Sud smatra da je Okružni sud opširno i potpuno odgovorio na gotovo sva pitanja pokrenuta od strane podnosioca zahteva, koje je podržao i Vrhovni sud.
38. Sud primećuje da su u slučaju podnosioca zahteva, redovni sudovi ocenili sve dokaze iznete pred njima (optužnicu tužioca, skice, fotografije, balističke i lekarske izveštaje, svedočenja od strane očevidaca, itd) i štaviše, podnosiocu zahteva je bilo dozvoljeno da se izjasni u vezi sa svim dokazima i pružena mu je mogućnost da brani svoj slučaj pred redovnim sudovima.
39. Imajući u vidu postupak pred redovnim sudovima, Sud smatra da je uslov za pravično suđenje, kao što je garantovano članom 6. Konvencije, da se obuhvati postupak u celini i da se pitanje da li je osoba imala pravično suđenje posmatra preko kumulativne analize svih faza, ne samo određenog incidenta ili proceduralnog defekta, gde će se rezultat povrede na jednom nivou ispraviti u nekoj od kasnijih faza. (vidi slučaj *Monnell i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 9562/81; 9818/82, ESLJP, presuda od 2. marta 1987. god., stav 55.).
40. Osim toga, Sud primećuje da su redovni sudovi, pored ocene svih dokaza iznetih pred njim i u interesu pravde, uzeli u obzir i olakšavajuće okolnosti, kao što su zdravlje podnosioca zahteva, godine starosti, pokajanje i činjenicu da podnosilac nije serijski prestupnik zakona pre izricanja kazne zatvora.
41. Ustavni sud podseća da nije sud utvrđivanja činjenica. Ustavni sud želi da podseti da je pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja potpuna nadležnost redovnih sudova i da je uloga Ustavnog suda samo da obezbedi saglasnost sa Ustavom garantovanim pravima i drugim pravnim instrumentima i ne može, stoga, postupati kao "sud četvrtog stepena" (Vidi slučaj, *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, ESLJP, presuda od 16. septembra 1996. god., stav 65, takođe, *mutatis mutandis* vidi slučaj KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. god.).
42. Štaviše, zahtev ne ukazuje da su redovni sudovi postupali proizvoljno ili nepravično. Nije dužnost Ustavnog suda da zameni svoju ocenu činjenica sa ocenom redovnih sudova i, kao opšte pravilo, to je dužnost redovnih sudova da ocene dokaze koji su pred njima dostavljeni. Zadatak Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili pravični u svojoj celini, uključujući način na koji su dokazi uzeti (Vidi slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaja Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. god.).
43. Činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom slučaja, ne može samo po sebi pokrenuti argumentovani navod o povredi člana 31. [Pravo na Pravično

i Nepriistrasno Suđenje], Ustava i član 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije (Vidi slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. god.).

44. Pod ovim okolnostima, podnosilac zahteva nije potkrepeo svoju tvrdnju o povredi člana 31. [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], Ustava i člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije, jer činjenice koje je izneo ne pokazuju zašto su mu i kako redovni sudovi uskratili prava garantovana Ustavom i Konvencijom.
45. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba ga proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36. (1) c) Poslovnika.
46. Što se tiče zahteva podnosioca da se održi usmeno saslušanje, Sud se poziva na pravilo 39. (1) Poslovnika:

„Samo oni podnesci koji su određeni kao prihvatljivi mogu biti predmet rasprave pred Sudom...”.

47. Dakle, zahtev podnosioca da se održi usmena rasprava se odbija.

Ocena zahteva za privremenu meru

48. Što se tiče zahteva podnosioca o uvođenju privremene mere, Sud se poziva na član 116.2 Ustava, koji propisuje:

“Dok god je procedura u postupku pred Ustavnim sudom, sud može privremeno prekinuti primenu spornog postupka ili zakona, dok god se ne donese sudska odluka, ukoliko smatra da je primena takvih spornih zakona može uzrokovati nepopravljivu štetu”.

49. Sud se poziva i na član 27. Zakona, koji propisuje:

“Ustavni sud po službenoj dužnosti ili na zahtev stranke može doneti odluku o primeni privremenim merama u odnosu na neko pitanje koje je predmet postupka, ukoliko su te mere neophodne za otklanjanje rizika ili nepopravljive štete, ili je preuzimanje ovakvih privremenih mera u javnom interesu”.

50. Sud smatra da ovakav zahtev ne ispunjava uslove propisane u članu 116.2 Ustava i članu 27. Zakona, koji bi naveo Sud da uvede privremenu meru; stoga, zahtev za uvođenje privremene mere se odbija.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članovima 113.7 i 116.1 Ustava, članovima 47. i 27. Zakona i pravilima 54. i 56. Poslovnika, 31. marta 2014. god., jednoglasno

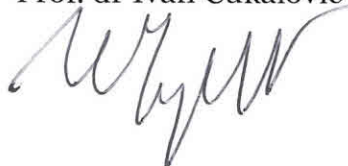
ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- III. DA ODBIJE zahtev da održi raspravu;
- IV. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- V. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- VI. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Ivan Čukalović

Prof. dr Enver Hasani

